

П Р О Т О К О Л

гр. София, 17.07.2019 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Наказателно отделение, 22-ри състав в открито съдебно заседание на седемнадесети юли две хиляди и деветнадесета година, в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

НИКОЛАЙ МЛАДЕНОВ

Секретар СВЕТОСЛАВА МАТЕЕВА
Прокурор ЕЛКА ВАКЛИНОВА

сложи за разглеждане докладваното от съдия МЛАДЕНОВ
ЧНД № 2740 по описа за 2019 г.

Производството е по чл. 437, ал.3 вр.ал.2 от НПК. Постъпила е лична молба от осъденото лице Д.П., с която прави искане за условно-предсрочно освобождаване /УПО/ от остатъка на наложеното му наказание „Лишаване от свобода“.

На поименното повикване в 09.01 часа, се явиха:

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ Д.П. – доведен от СЦЗ, явява се лично и с защитника си адв. К.А.А. с пълномощно по делото.

ЯВЯВА СЕ И М.И.Г. - преводач от английски на български език и обратно.

ЗА НАЧАЛНИКА НА ЗАТВОРА ГР.СОФИЯ – се явява гл.инспектор Д.А. Т.– представя копия от: Заповед № Л-164/23.06.2019 г. по силата на която му е наредено от началника на СЦЗ да изпълнява функциите на Началник на затвора в гр. София за времето от 5.7. до 19.7.2019 г., както и Заповед № Л-310/15.10.2018 г. , с която е упълномощен да осъществява процесуално представителство в производствата, ангажиращи СЦЗ, като страна.

ОСЪДЕН: Владеа български език, не се нуждае от преводач. Не ми се губят никакви думи. Да се даде ход на делото.

ПРОКУРОР: Предоставям на съда назначаването на преводач.

ИНСП.Т.: Осъденото лице не се нуждае от преводач

Адв.А.: Доколкото осъдения твърди, че няма нужда от преводач, да не се назначава.

Предвид становището на страните и лично на осъденото лице съдът счита че не се налага назначаване на превода, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

НЕ НАЗНАЧАВА М.И.Г. за ПРЕВОДАЧ от английски на български език и обратно за настоящето производство.

ОПРЕДЕЛЯ на Г. възнаграждение за явяването ѝ в днешното съдебно заседание в размер на 20.00 /двадесет/ лева от бюджета на СГС, за което да се издаде РКО.

ОСВОБОЖДАВА същата от залата.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото. Няма искания за отводи.

СЪДЪТ счита, че няма абсолютна процесуална пречка за даване ход на делото в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

АДВ.А.: Поддържам молбата. Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ ДОКЛАДВА на страните приложени към молбата писмени доказателства приложени от затворническата администрация, както и постъпили между насрочване на делото и днешното съдебно заседание две искания и молба, с която защитника изразява доводи по същество и иска прилагане по делото на Приложение №1, представляващо- транскрипт от участието на зам. министър на правосъдието в телевизионно предаване от 10.07.2018 г. в телевизия „Европа“.

ПРОКУРОР: Възразявам да се приемат, по конкретната заповед има произнасяне на ВАС. Оспорвам молбата. Нямам доказателствени искания.

ИНСП. Т.: Подкрепям становището на СГП. Освен, че има решение на ВАС по едно от наложените дисциплинарни наказания потвърдено има и заповед на главната дирекция под № 2862, която отменя заповедта за заличаването на едно от наложените наказания на осъденото лице. Същата е в кориците по делото, така че молбата на защитата считам за не основателна и да не се приема приложението под формата на доказателственото средство.

Адв. А. /реплика/: ВАС обяви, че жалбата е недопустима, т.е. ВАС не се произнесе по същество. Считам, че това приложение, което съм посочил е относимо и допустимо доколкото по същество ще пледирам, че посочените наказания, на които се позовава СЦЗ според мен не са били справедливи и ще посоча защо, доколкото е имало форма на висш натиск „от горе“ да бъде наказан. Считам, че това доказателство е относимо към предмета на делото.

СЪДЪТ като взе предвид направеното доказателствено искане включващо Приложение № 1, а именно транскрипт от участието на зам. министър на правосъдието в телевизионно предаване от 10.07.2018 г. в телевизия „Европа“, че не следва да бъде приемано, тъй като е неотносимо към предмета на настоящето производство. Извън становището на защитата дали наказание е справедливо или не, което е предмет на друго производство съдът счита, че предмета на настоящето производство е посочен в чл. 70, ал. 1 от НПК, а това от кои доказателствени източници и какво се изследва в рамките на производството по УПО се сочи в чл.439а, ал.2 и 3 от НПК.

С оглед горното

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЛАГА депозираната молба, съдържаща доводи по същество към материалите по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за приемането на транскрипт от участието на зам. министър на правосъдието в телевизионно предаване от 10.07.2018 г. в телевизия „Европа“, към материалите по НЧД №2740/19 г., тъй като е неотносимо към настоящето производство. Връща същото на защитата.

Адв.А.: Имам доказателствени искания. При запознаване внимателно с досието на осъденото лице и не открих всички индивидуални планове за изпълнение на присъдата. Правя искане да бъдат представени индивидуалните планове за изпълнение на присъдата.

Съгласно чл.156, ал.4 от ЗИНЗС администрацията на СЦЗ е длъжна всяка година да представя доклади за резултатите от работата по тези планове. В т.1 открих само начален доклад и след това за 2016 г. Правя искане СЦЗ да представи годишните доклади за резултатите от работата по плана за присъдата.

В становището на началника на СЦЗ, а то се повтаря и в другите становища, е посочена, че оценката на риска от вреди за обществото е не променена и е в средни стойности. Никъде не открих по какъв начин е направена тази оценка и някаква методология за да се оцени той по този начин. Правя искане и моля от СЦЗ да бъде представена методика, по която е направила оценка за риска от вреди и ги е оценила на средно и как е направено конкретното оценяване на подзащитния ми. Доколкото се твърди, че от началото до сега този риск от вреди е постоянен и няма промяна надолу да се представи документация за програмите за въздействие, в които е включен и какви дейности са извършени с него за снижаване на този риска на вреди за обществото.

В становището на СЦЗ е заявено, че не са преминати всички етапи на прогресивната пенетициарна система. Аз разбирам това изречение, че същност П. е още с общ режим, а би следвало според администрацията на затвора първо да мине през лек режим. Моля да се иска статистическа информация за бора на чужденците в затвора и колко от тях са на лек режим. В том 3 от досието ще видите, че същия води дело пред Комисия за дискриминация именно с твърдения, че именно лекия режим е недостижим за чужденците в Република България. В този смисъл това изискване, което е посочено от началника на на СЦЗ не би следвало да бъде относимо за него.

Представям и документи във връзка с посочената от и.д. началник на затвора Т.заповед на гл. директор, с която е отменил награда на лицето и желая да представя копие от жалбата срещу тази заповед и да се види, че тя още не е влязла в сила.

Във връзка с дейността на П. през всичките тези години, като личност и представител на Българското затворническо сдружение за рехабилитация /БЗСР/ ще представя писмо от омбудсмана на РБ М.М.до него във връзка с посочен от него проблем в СЦЗ и по-специално във фабриката за хартия.

Представям и становище на Българското затворническо сдружение до Парламентарната комисия по правни въпроси във връзка с законопроекта за изменение на ЗИНЗС изготвено от него.

Ще представя пет решения във връзка със Закона за достъп до обществена информация, които са свързани с обществената дейност на осъдения, като създател на Българското затворническо движение.

Правя още две искания – моля да бъдат допуснати, като свидетели пастор И.К. от Християнската църква и отец С.П.от СЦЗ София да говорят как се е развивал през годините лишения от свобода, дали той може да бъде достоен член от обществото, като излезе на свобода.

ПРОКУРОР: Възразява изцяло да се приемат направените искания, като считам неотносими към настоящето производство. Налице е достатъчен доказателствен материал с оглед изискванията на чл. 70 от НК и чл.439а от НПК. Това производство се базира изключително на документи и ви е предоставено цялата документация, породена от подадената молба за УПО.

Считам, че направените искания за представяне на методика, становище и т.н. всичко това е детайл към констатациите, които вече са направени. Методиката е официален документ прилаган по оценката на риска не само по отношение на молителя по настоящето производство, а спрямо всички лишени от свобода. Не може да се търси субективизъм относно начина на прилагане на методиката. В затворническото досие се съдържат данни за поведението на П. още от началото на изтърпяване на наказанието и процеса в развитие до момента на подаване на молбата. Моля да оставите претенцията за предоставяне на методиката без уважение.

Що се отнася до изискване от затворническата администрация на За искане на статистика колко чужденци изтърпяват наказание „лишаване от свобода“ в гр. София и колко са на лек режим това е обща информация, която излишно би раздула настоящето производство и е не относима към тази молба.

Възразявам и на прилагане на писмото омбудсмана на РБ М.М.също, като неотносимо.

Що се отнася до становището на БЗСР да се приеме, но тези 5 решения са неотносими към предмета на производството.

За допускане на свидетели - не е необходимо допускането им и това не се прилага в производствата по УПО. Налице са достатъчно доказателствен материал и може да се реши отговора на тази молба.

Всички искания считам за не относими към настоящето производство с изключение становището на БЗСР.

ИНСП.Т.: Ако идеята на защитата е да се шиканира процеса считам всичко за ирелевантно. Исканията, които представи адв. А. за представяне на доказателства по делото са не относими. Разглеждал съм досието на осъдения и считам, че от доказателствата които се съдържат в него обосновано може да се изведе извод за наличието на материална предпоставка . Считам всичките искания за не относими, както и искането за допускане на свидетелите.

Адв.А. /Реплика/: Съгласно чл. 439а от НПК доказателства в това производството могат да бъдат всички обстоятелства, които сочат на поправяне и положителна промяна на осъдения. В това отношение могат да се ползват свидетели и писмени доказателства. В това досие следва да има 12 доклада за всяка година, а ги няма. В този смисъл е важно да се установи как през годините СЦЗ оценява поведението и проблемите на лицето. Не може да се каже, че е неотносимо искането.

СЪДЪТ, като взе предвид представените и направени доказателствени намира следното.

Както бе посочено настоящето производство е с строго ограничен предмет. Производството по предоставяне на обществена информация по Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ са различен предмет и тези представени копия от документи обективират резултатите от тези производства. Аналогично - произнасянето на омбудсмана на РБ М.М.също е било по конкретен повод на сезиране. Жалбата на

защитника срещу заповед № Л-2862/20.06.2019 г. на гл.директор на СЦЗ е процесуално средства на защита на страна, която твърди пороци на атакувания административен акт съобразно своите интереси. Всички тези документи съдът не счита, че имат пряко отношение към настоящето производство. Становище на БЗСР относно законопроект за изменение и допълнение на ЗИНЗС адресирано към Комисия по правни въпроси считано към 10.11.2016 г. и Комисия по вероизповеданията и правата на човека е непълен документ, тъй като е представена само първата страница и не изхожда от молителя. На съдът е известна ролята на молителя в това сдружение, но това е непълен документ и на това основание съдът не счита, че може да бъде приет и преценяван.

Изискване на докладите и планове съдът счита, че не е необходимо. Има приложение по досието. Не се твърди да липсват конкретни планове и доклади.

Методиката как се преценява риска от вреди и документацията за програмите, в които е бил включен молителят съдът не счита първо, че тази методика би могла въобще да бъде приеманата като доказателствена съвкупност, а това в кои програми е участвал е посочено в писмените документи в досието и в становищата на затворническа администрация по депозираната молба. Дори да бъдат изискани тези документи те не биха донесли конкретност до настоящи казус. Въпроса доколко организацията на дейността на органите на СЦЗ е ефективна като цяло е въпрос извън обхвата на настоящето производство и е предмет и преценка на други органи.

До искането за допускане до разпит, като свидетели на пастор Ковачев и отец Павлов съдът намира следното. Извън установеното в съдебната практика, че в тези производства по документи се решават основните въпроси, които са в предмета на доказване, законодателят в чл. 439а, ал.1 на НПК е посочил кои са тези обстоятелства, които подлежат на преценка и от анализа на които следва да се преценява има ли положителна промяна в осъдения по време на изтърпяване на наказанието. Примерно са

посочени са кои са доказателствата, от които се установява дали са налице предпоставките за УПО и те са примерно изброени в чл. 439а, ал.2 от НПК. Наистина в тази разпоредба е посочено, че тези доказателства за поправяне биха могли да бъдат и всички други източници на информация за поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказание. Чл. 439а, ал.3 от НПК обаче сочи, че следва да се изследва цялостното му поведение по време на изтърпяване на наказанието. За съдът не е несъмнено, че ако между лишени от свобода, в частност молителя в настоящето производство е съществувал контакт в един ограничен период хронологически с духовни лица, това не би могло да бъде цялостно представа за поведението му в рамките на изтърпяване на наказанието, с оглед на изискването, което законодателят поставя в нормата на чл. 439а, ал.3 от НПК. Извън факта, че липсва практика в производства, като настоящето да се допускат свидетели, то съдът счита че допускането на тези свидетели в конкретния случай не би допринесло за разкриване на обективната истина с оглед ограничения предмет, който законодателят е маркирал в чл. 70, ал.1 от НК. За да се възприеме такава разпоредба от законодателят с примерно изброяване на това кои доказателства могат да сочат на изводи дали дадено осъдено лице се е поправил или не, в същност е делегирал това на служителите на затворническата администрация и на писмени документи, които те издават в рамките на изтърпяване на наказанието.

С оглед горното

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ, като не основателни и не включени в предмета на доказване по настоящето производство

исканията за представя на доклади, планове, методики и програмите, в които е включен осъдения П..

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за приемането на представените писмени документи по съображения изложени по-горе. Те обективират други правоотношения, но те не се отнасят към предмета на настоящето производство.

НЕ ДОПУСКА ДО РАЗПИТ, като свидетели двамата посочени духовни лица пастор К. и отец П..

Адв.А.: Представям и моля да приемете, като писмени доказателства три броя характеристики за подзащитния ми от отец П., пастор К. и от К. К. от Българския Хелзински комитет.

ПРОКУРОР: Моля да не се приемат, като доказателства по делото. Характеристиките са изготвени от външни лица, които нямат поглед от целия поправителен процес и не следва да се обсъждат, като доказателствен материал.

ИНСП.Т.Подкрепям становището на СГП. Представените характеристики са от лица, които имат представа от значително разстояние на осъденото лице. Той е в Затворническо общежитие от открит тип и не съм запознат тези духовни лица да са посещавали това заведение. А характеристиката от Българския Хелзински комитет не е относимо към делото. Едва ли са тези лица са имали 1-2 срещи по време на изтърпяване на наказанието за тези 12 години.

СЪДЪТ, като взе предвид направените искания счита и въпреки становището на представителите на СГП и СЦЗ счита, че няма пречка да се приемат представените характеристики, които

в широка степен се отнасят към предмета на доказване, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА три броя характеристики за осъденото лице Д.П. от отец П., пастор Ковачев и от К. К. от Българския Хелзински комитет.

ПРОКУРОР: Нямам искания.

ИНСП.Т.: Представям и моля да приемете актуална справка за статута за изтърпяване на наказанието на осъденото лице към момента.

Представям и отговор до г-жа К. Т. посланик към постоянния представител на РБ към Съвета на Европа свързан с поведението на осъденото лице на територията на СЦЗ както и с обявената гладна стачка в размер на 33 дни от преди месец и половина назад.

Искам да представя и Окръжно разпореждане на главния директор на ГДИН, чрез което е разпоредено да бъде извършено претърсване на територията на затворническото общежитие, където е настанено осъденото лице в резултат на което са намерени стикери с нецензурно съдържание разпространявани от осъденото лице.

Представям Справка за работните дни от 2008 г. Ноторно известно е, че трудът е основата за формирането на човешката личност и именно от тази справка ще стане ясно каква е заинтересоваността му към труда по време на изтърпяване на наказание.

Представям обобщена справка във връзка с извършена проверка на база Окръжното разпореждане на главния директор на ГДИН във връзка публикациите на осъденото лице в различни онлайн платформи и отношението му спрямо българската наказателна, изпълнителна и правни система, отношението към администрацията, включително и отношение към ресорния зам.министър г-н П.. Всичко това представям във връзка с жалбата на адв. А., в която в последния пасаж също се визира името на зам.министър П..

ПРОКУРОР: Да се приемат

Адв.А.: Да се приемат. Но Докладната записка обаче е от 2018 г. и не отразява актуалното състояние за работните дни на осъденото лице и да не се приема. Другите да се приемат.

ИНСП.Т./реплика/: Считам, че настоящето производство и повода му е обсъждане цялостното поведение на осъдения. Докладната записка действително е от 2018 г., но както адв. А. каза, че е разглеждал затворническото досието би следвало да е намерил и другите работни дни.

Адв.А.: Предоставям на съда.

СЪДЪТ, като взе предвид доказателствените искания от инсп. Т.счита, че няма пречка същите, включително и представената Докладна записка относно, която има възражение от защитата. Между представените документи е и справка за статута на изпълнение на наказанието, където има реквизит от каква част от изтърпяното наказание от работа. Съдът счита, че

представените документи са относими към настоящето производство, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА И ПРИЛАГА към делото актуална справка за статута за изтърпяване на наказанието на осъденото лице към момента, както и другите писмени доказателства представени от инсп. Т..

СТРАНИТЕ /по отделно/: Нямаме други искания за събиране на доказателства.

С оглед горното

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ДОКЛАДВА ДЕЛОТО с прочитане молбата от осъденото лице и изготвените материали от СЦЗ приложени към затворническото досие /прочете се/

СТРАНИТЕ /по отделно/: Нямаме други искания.

С оглед горното и като счита делото за изяснено от правна и фактическа страна

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА И ПРИЕМА приложените към молбата на осъдения изготвени за целта на настоящото производство справки, доклад, становища протоколи и документи от затворническото досие, приложено по делото за послужване /прочетоха се/.

ПРИКЛЮЧВА СЪБИРАНЕТО НА ДОКАЗАТЕЛСТВА.

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО.

АДВ. А. - Ще започна моята пледоария, там където завърши предишния съд. В своето определение от 18.05.2018 година, находящо се в том 3 от затворническото досие, съдия Руси Алексиев, настоя администрацията на затвора, като ще цитирам „при евентуално следващо изпращане на документацията на досието на Д.П. , тя да бъде конкретно описана, със съответните приложения на вътрешната част на първата корица с всеки от томовете опис“, с оглед не толкова полесната работа с нея, колкото да избягване на съмнения на възможна липса, на значимите за целите на евентуална съдебна процедура документи. Вие добре сте видял в тези три тома, които това определение на съда не беше изпълнено от

администрацията. В тези тонове липсват огромна част от документите, които трябва да са там. Аз не открих докладите на администрацията на затвора, как Д.П. през тези единадесет години е изпълнявал своята присъда, какви задачи са му давани и как са били оценявани тези задачи. Направи ми впечатление в трети том, че има писмо от Зам.министъра на правосъдието, седем листа липсва. Ние не знаем с какво разполагаме и трябва по някакъв начин Вие да прецените дали този човек достатъчно се е превъзпитал и може ли да го пуснем на вън след тези единадесет години. Аз опитах да ви помогна със събирането на доказателства, които считах за непълно относими и Вие преценихте, че не са относими. Г-н Т.заяви, като представи тези документи във връзка с работата, че те показали едно несигурно отношение на молителят по отношение на труда. В това затворническо досие липсва ежедневните молби в първата година и половина от престоя на лишения от свобода, до администрацията на затвора да му бъде осигурена работа. В този смисъл не смятам, че можете много да разчитане на администрацията на затвора. За мен най-важната задача, на която трябва да отговорите в този процес е дали лишеният от свобода следва да бъде третиран, като наказван от страна на затвора. Посочил съм това в молбата, която съм представил до Вас от 11.07.2019 година и съм Ви посочил аргументите, защо не следва да бъде третиран като наказван. Наистина имаме три наказания, които са били наложени в периода 21.06. – 25.06.2018 година, но след налагането на първото от тези наказания със Заповед № 112/21.06.2018 година няма данни молителят да е извършил друго нарушение на дисциплината и да е бил наказван затова. В този смисъл за него считам, че е приложим текста на чл.109 ал.1 от ЗИНЗС, който гласи „ако в продължение на една година от изтърпяване на дисциплинарното наказание лишеният от свобода, не е извършил друго дисциплинарно нарушение, той се смята за ненаказан“. В този смисъл трябва да третирате в това производство молителят като ненаказан и да го обявите ясно, дори и да му отхвърлите молбата. Считам, че докладите, които са представени от затворническата администрация за лишеният от свобода, го показват като човек, който се подобрява и се поправя бързо и добре. Сочат, че поведението му в затвора извън тези три

заповеди за наказания, показват, че той няма сериозни проблеми с администрацията на затвора, единствено само когато се сблъска със случаи на несправедливост и корупция, такъв му е характера казва, че не трябва да продължава по този начин и прави жалби и протести. Д.П. не е лесен затворник. Вие върнахте тези заповеди, с които е получил достъп до информация, той през цялото време се интересува какво се случва в затвора, колко са затворниците, колко души са се самоубили в затвора, колко са умрели и колко са болните. Тежки въпроси, които в крайна сметка добрият гражданин задава и би трябвало това да бъде отчетено от настоящия съд. Видно е, че оценката му за рецидив е изключително ниска. Ще посоча доклада на Димитрова. Тя казва, че в момента точките му за риск са 19, обаче като видим на стр.10 какво е посочила ние виждаме „нагласи и отношения към правоотношението“ – 1 т., „трудова заетост“ – 2 т., станаха 3 точки, „управление на финанси и доходи“ – 1 т., „начин на живот и обкръжение“ – 1 т., „междоличностни отношения“ – 1 т., „умения за мислене“ – 6 т., като станаха 12 точки, което е много нисък риск за извършване на какъвто и да е рецидив и то с постоянен спад. Въпросът за сериозните средни вреди за обществото, това е изречение, което нищо не ми говори. Аз не знам какво означава това и не знам, как администрацията стига до този извод и не знам какво се очаква от администрацията Д.П. да извърши и да направи. Това е много условно изречение, което в целите тези три тома няма да откриете едно обяснение, как и защо стигат до този извод. Всичко останало в този доклад и характеристика считам, че показват, че лишеният от свобода се е поправил. Той няма опасност да извърши друго престъпление и следва да бъде освободен. Щеше да бъде много интересно да погледнем какви са му до този момент плановете за изпълнение на присъдата и да ги сравним, с това което има в досието. Администрацията като подпише един план за изпълнение на присъдата, дали по някакъв начин приема, че тя следва да го изпълни. Ще видите, че администрацията не изпълнява своите планове по изпълнение на присъдата към лишения от свобода и тези гладни стачки, за които се позовава тук изпълняващия длъжността началник са реакция на едно неправилно и несправедливо отношение на администрацията към лишеният от

свобода. Ще посоча едно единствено становище от всичките представени, как отличително е много негативно и това е на Д.Т.. Единственото нещо, което няма да видите в това становище е, че това, Т.лично е дал тези три наказания и че той стана Началник на затвора, малко след като даде тези три наказания. Аз Ви посочих интервюто на зам.министъра. Той лично каза, че този човек, който стои пред Вас извършва противодържавна дейност. Може ли да си представите някой от затвора след това справедливо да оцени дали следва да накаже Д.П. , или не следва, след като собственият му началник е казал, че е открил голям „бандит“. Ще посоча трите характеристики на лишеният от свобода, които Ви представих. Може само да съжаляваме, че не извикахме тези хора да говорят пред Вас, защото не мога да вярвам на администрацията. Отец С.П.ни заявява, че характерна черта на лишеният от свобода е неговата способност да успява да осъществи трудното евангелско съчетание на справедливостта и любовта. Прави силно впечатление сензитивността по отношение социалните несправедливости и неговата самоотверженост, при едновременно с тях търпение и толерантност. Отец Павлов казва, че не просто се вижда с лишения от свобода, а той е бил постоянно с него и заявява, че след като заминава Д.П. от ЗО „Казичене“, православните беседи в затвора са загубили до голяма степен своята оригиналност. Отец Павлов казва, че счита, че този човек следва да излезе на вън на свобода. Не подценявайте това свидетелство. По подобен начин е мнението на П. И. К.. Във връзка с дейността, която лишеният от свобода върши, правозащитна дейност, обърнете внимание на характеристиката му дадена от г-н К.. По отношение на наказанията, имайте предвид, че голяма част от наказанията, които са посочени от затвора, вече не би трябвало да са в досието му и защо се споменават не може да посочим, но при всички положения по едно от тях има решение на Европейския съд по правата на човека, защото наказанието е било, че е пуснал жалба. Ето така се наказва в българския затвор. Считам, че няма какво българската пенитенциарна система да даде на този човек. Няма какво повече да го превъзпитава. Същият би следвало да бъде освободен. Достатъчно е стоял при нас.

ИНСП.Т.Видно е, че защитникът на осъденото лице незачита практиката на върховните съдилища в Република България, а именно конкретно определение № 8090 от 30.05.2019 година на първи състав на ВАС. Вероятно не е наясно и с правомощията на Главния директор на ГДИН и конкретно издадената Заповед № 2862. Същата той е обжалва по съдебен ред, но чисто юридически тя не би следвало да бъде допусната на съдебен контрол.

На 10.08.2012 година в СЦЗ е получена Присъда № 420 от 02.12.2009 година по НОХД № 886 от 2008 година по описа на СГС. В присъдата се сочи, че е извършено тежко умишлено престъпление от страна на гражданина на австралийския съюз Д.П.. Присъдата е в размер на двадесет години лишаване от свобода, за умишлено убийство и опит за убийство на студента А. М. и неговя близък приятел А. З.. По обвинение за тежко криминално престъпление Д.П. е постъпил в СЦЗ на 21.04.2008 година. След приключване адаптационния период от приемно отделение е настанен в група за обвиняеми и подсъдими, чужди граждани. В едно с наложеното наказание в размер на двадесет години лишаване от свобода, на осъденото лице кумулативно са наложени и парични обезщетения на близките-пострадали лица, за причинени неимуществени вреди в размер на 400 000 лева и 50 000 лева на А.З., в размер на 32 000 лева, държавната такса в едно с разносните направени по делото. Към датата на съдебното заседание не открих данни за погасяване от наложените санкции, което кореспондира в известна степен в признаване на вина от осъденото лице. Вероятно менталното преживяване на извършеното убийство и опит за убийство от страна на осъденото лице, не са в състояние да обосноват дължимо поведение по време на изтърпяване на наложената присъда. Престъплението извършено от осъденото лице е именно убийство, резултатно престъпление, в двоен размер и опит за убийство, спрямо най-ценното благо, човешкият живот. Настъпването на биологичната

смърт на човек в разцвета на силите си, съгласно българското наказателно право се ползват със засилена наказателно правна защитата. Отегчаващо вината обстоятелство в процесното убийство и опит за убийство е, че същите са извършени и по хулигански подбуди.

Изследвайки цялостното поведение на територията на СЦЗ и в частност на ЗО „Казичене“, където към настоящия момент продължава да търпи присъдата си осъденото лице ,за времето от 11.04.2008 година до 17.07.2017 година, като това е период от около девет години и три месеца, се констатира , че осъденото лице е наказвано многократно за демонстративно неподчинение, не изпълнение на заповеди и разпоредби от страна на длъжностни лица. Поведението на осъденото лице рецидивира, дори и към опит за бягство от сградата, в която е настанен в посока външната врата /коридора/. На основания нарушения, визирано по-горе, спрямо лицето е наложен института на чл. 248 ал.1 т.1 и т.2 от ЗИНЗС и същият е настанен в изолирано помещение. След получаване на присъдата в СЦЗ, демонстративното неподчинение е продължило. Лицето е наказвано за отправяне на клевети за злепоставяне на служители от администрацията на затвора гр.София. През 2015 година, 2016 година, 2017 година, социалните работници и тогавашното ръководство на СЦЗ, успяват да се преборят с поведението на осъденото лице и следва откъслечен период от положително третиране, на база моментното му поведение. Администрацията на СЦЗ, заменя режима от строг на общ и премества Д.П., в условията на смекчен надзор и охрана. При новите условия, лишеният от свобода Д.П. с неясни мотиви си „зашива устата“ и обявява гладна стачка на 10.05.2018 година. Продължава „старата песен, на нов глас“ и в мотивите си на иницирираната за целта декларация, отново злепоставя служителите на затворническата администрация, служители на общежитието, служители на главната дирекция и служители на Министерството на правосъдието. Появилите се събития от година назад ескалират, като лицето разлепва стикери с нецензурно съдържание на територията на общежитието, дори и в кабинета на социалния работник. При извършеното претърсване на територията на работния обект, на когото

лишеният от свобода изпълнява своите работни задължения, са открити материали с порнографско съдържание, както и един брой –карта памет, която осъденото лице гълта, като това е неразрешена вещ. В последствие са образувани дисциплинарни производства, на база поведението му и съответно са наложени константно съдържащи се в делото дисциплинарни наказания. Видно е, че корекционният процес спрямо осъденото лице не е дал желаният резултат. Би следвало да се приложи индивидуална корекционна работа от настоящите социални работници. На основание изготвените доклади за предишното съдебно заседание, със същия предмет, беше изготвена обстойна психологическа справка и обстоен доклад на ИСДВР, в които е отразено, че осъденото лице продължава да търси оневиняващи обстоятелства, както към своето поведение, така и към извършеното престъпление.

Наличието на множество наказания в личното досие на осъденото лице и изключително в малка степен наличието на награди, са основание да обективират релевантен извод за едно не устойчиво и колебливо поведение. Обявената гладна стачка с дата 21.04.2019 година до 23.05.2019 година, е показателен елемент за нуждите от социална и психологическа намеса на специалистите в процесната легализирана насока, а именно социалните работници и психолозите. Процесното поведение на осъденото лице, противоречи на устоите и структурата на обществото. Добронамерено и отзивчиво поведение не е налице. В настоящото съдебно заседание бих коментирал и визираната в т.5 от инициираната молба за условно предсрочно освобождаване, трудова дейност на лицето. Същата е задължение по реда на чл. 96 т.1 от ЗИНЗС, но от изготвената справка, която представих по делото е видно, че има значителни периоди, в които работните дни са на минимума. Същите биват 1-2-3 за съответните календарни месеци. За период от около единадесет години, лишеният от свобода има зачетена година и половина работа. Да не говорим, че по време на работния процес, особено на територията на открития тим пенитенциарно заведение, видно от доказателствата по делото, осъденото лице не полага достатъчни грижи. Както споменах и в пледоариите преди малко,

полагането на труд е основен фундамент на формирането на човешката личност, както в условията на местата за лишаване от свобода, така и в глобален обществен аспект. Трудовата дейност наред с доброто поведение и осмислянето на стореното не случайно фигурират в доказателствата, свързани с положителната промяна, легализирани в чл.70 от НК и чл. 439а от НПК. Задължението на осъдените лица да полагат труд, системен и постоянен е от съществена важност за укрепване поведението на същите. Полагането на труд освен на национално ниво е заложено и в международните пенитенциарни актове. Трудът полаган от осъдените не е елемент от съдържанието на наказанието лишаване от свобода, но е съществена част от изпълнението му. Спрямо лишеният от свобода Д.П., се наблюдава поведение, залагащо на формалното включване в трудовата дейност, с оглед симулиране на дължимо трудово поведение. На база горе изложеното считам, че поведението на осъденото лице не налага обективен и устойчив извод и убеждение за личностна готовност за живот на свобода, вградимост в социалния живот и обществото. Спрямо осъденото лице към настоящия момент не е изграден в пълна степен, принципът на прогресивния модел, фундамент на наказателно изпълнителното право. Видно от доклада на Инспектор социална дейност и социална работа, планът на присъдата не е изпълнен в цялост. Моля, съдът да не игнорира и не малкият остатък, в размер на около седем години, предвид гражданството на осъденото лице. За него няма законова предпоставка за изпитателен срок и пробационен надзор. Съществен недостатък в разглеждането на молбата за условно предсрочно освобождаване, се явява и средният риск за вреди към обществото. Така също и завишеният риск към самия него, предвид множеството обявени гладни стачки, на територията в местата за лишаване от свобода. Водим от изложените по-горе аргументи и мотиви считам, че към настоящия момент осъденото лице не е дало визирания в чл.70 от НК и чл. 439а от НПК, устойчиви доказателства, които да гарантират изпълнена материална предпоставка и готовност за градивност в обществото. Институтът за условно предсрочно освобождаване, е институт с история и съществена наказателна изпълнителна значимост. Институтът бе следвало да се прилага

за лица, които действително са показали устойчиво и съизмеримо поведение в местата за лишаване от свобода по време на цялостния си престой, лица, които със своите нагласи и действия са показали, че са готови за живот на свобода, вградими в обществото, лица, които не са радикализирани спрямо когото и да е било, като за Д.П., това не е актуално. Враждебните му нагласи са факт, видно от представените материали по делото. Предвид характера на делото, както и на база широкият обществен и медиен интерес считам, че решението на съда би следвало да бъде справедливо, безпристрастно и обосновано. Разсъждавайки в глобален план не уважаването на иницирираната молба от Д.П., би довела до трайно превантивно въздействие и би изпълнила в цялост генералната превенция на целите на наказанието. Спрямо категорията осъдени лица с подобно поведение, би им показало, че то не би следвало да се толерира, а напротив, оценя се подобаващо, с оглед устоите на българската наказателна изпълнителна и правна наука. Не уважаването на процесната молба, би затвърдило дълбокото убеждение за правната логика на съда и неговата юридическа сила.

ПРОКУРОР: Аз се солидаризирам изцяло със становището изразено в пледоарията на инсп.Т., като то е становище на цялата затворническа администрация. Като прокурор считам да сложа рамката, като подчертая, че да се приложи институтът на условно предсрочно освобождаване, който не е задължителен, а е една правна възможност, са необходими две неща. Първо да се изпълнени формалните предпоставки заложи в чл.70 от НК, а именно да е изтърпяна повече от една втора част от наложеното наказание, като в случая тази предпоставка безспорно е налице. Второто изискване е да са налице доказателства за покрити материални правни предпоставки, като те са свързани с личността и поведението на лишения от свобода по време на изтърпяване на наложеното му наказание. Тези доказателства трябва без съмнение да сочат, че поправителният процес е приключил и осъденият се е поправил, като целите на наложеното наказание, съгласно чл. 36 ал.1 от НК, са постигнати.

Като представител на прокуратурата считам, че това второ условие, за да бъде допуснато условно предсрочно освобождаване не е изпълнено и за това молбата на осъденото лице следва да бъде оставена без уважение. Считано от 28.12.2007 година Д.П., гражданин на Австралия, изтърпява наказание лишаване от свобода в размер на 20 години, за извършено на същата дата престъпление по чл. 116 ал.1 т.4 и т.11 от НК на Република България. С присъдата на три съдебни инстанции той е признат за виновен в това, че умишлено е умъртвил А.Х.М., роден през 1987 година, с удар с нож директно в сърцето и е направил опит умишлено да умъртви А.З., роден през 1988 година с удари с нож в гърдите, като тези действия са извършени по хулигански подбуди. Припомням всичко това, защото в едно производство по условно предсрочно освобождаване не трябва да се забравя, защо е наложено съответното наказание, от което се иска освобождаване. Този случай не е обикновен. Той потресе българската общественост и предизвика огромно възмущение, защото Д.П. е един чужд гражданин, като през 2007 година е дошъл на територията на Република България и умишлено с хулигански подбуди е посегнал на живота на двама млади мъже, като е причинил смъртта на единия, а другият е оцелял по чудо. За това считам, че много внимателно трябва да се подхожда към всяка възможност да се ревизира наложеното наказание. Към днешна дата остатъкът за изтърпяване шест години, десет месеца и осем дни. Независимо от тълкувателните решения и налаганата практика, за мен като прокурор това е твърде голям размера на остатъка за този вид престъпление. Престъпление против личността и извършено спрямо повече от едно лице. При такъв остатък условно предсрочно освобождаване, може да бъде обсъждано само при безспорни и категорични доказателства за поправяне на осъдения, каквито в случая не се събраха. Всички становище изготвени във връзка с молбата са отрицателни. Такъв е изводът направен с докладва на инсп.при ЗО „Казичене“ от 05.06.2019 година. За да бъде допуснато условно предсрочно освобождаване, следва да се анализира поведението на лишения от свобода през цялото време на престоя му в местата за лишаване от свобода. Доказателственият материал сочи на едно изключително

колебливо и нестабилно поведение, което е водило както да награди и поощрения, така и до множество дисциплинарни наказания, последните датиращи от миналото ляво. След обективно отчитане на позитивните промени рискът от вреди за обществото на този етап остава среден. Констатирано е, че липсва личностна готовност за живот на свобода. Искам да обърна внимание и на обстоятелството, че от 07.06.2019 година, е изготвен и препланиран план на присъдата, с преценка на зони и задачи за продължаване на работата с лишения от свобода по неговото поправяне. Планът е действащ и считам, че следва да бъде изпълнен. Считам, че не са покрити в цялост изискванията поставени от закона в нормата на чл. 439а от НПК. Искам да продължа една реплика на защитата, в която колегата казва, че Д.П. се поправя и подобрява, което е в сегашно време. Не говорим, че вече се е поправил и подобрил. Той каза също, че Д.П. не е лесен затворник. Благодаря за тази реплика, защото тя е в подкрепа на цялостното впечатление, което се създава за постоянно несъгласие на лишения от свобода с правилата, за неговата постоянна враждебност и нестихващо бунтарство срещу правната система в България, срещу затворническата администрация, срещу правителството и срещу всички. За мен това не нещо много опасно и то не сочи към поправяне. Опасявам се, че това по-скоро това показва една характерова особеност довела и до извършеното престъпление. Тоест, самочувствието и самоувереността Д.П., че той винаги за всички е прав, че всяка негова преценка е правилна, че неговото мнение е меродавно за всичко и че той има право за всичко, може би включително и да продължи да се саморазправя, ако получи такава възможност, това е страшно за самия Д. и то не само днес, това е страшно дори и ако изтърпи и цялата присъда, ако не се поправи наистина. Считам, че тази молба към настоящия момент е твърде преждевременна и не следва да бъде удовлетворявана. Моля, за Вашия съдебен акт.

АДВ.А. /реплика/: Отново обръщам внимание върху казаното от г-н Т., че определението на ВАС, въпросът не го

урежда по същество. ВАС само каза, аз няма да се разглеждам по делото. Аз не мога да разбера къде в това дело началника на СЦЗ е видял някакво бягство. Това е някаква форма на клевета. По отношение на отправянето на клевети към началника на СЦЗ, отново ще посоча делото Ш.и Д.П.. Това е делото, което касае отправените клевети. По отношение на наградите и съотношението с наказанието. Направих си труда да прегледам колко са наградите и наказанията, като аз изброих единадесет награди и три наказания, които са от г-н Т.. В българската пенитенциарна система чужденците не получават лек режим. По отношение, че той се бил радикализирал това противоречи на самото становище от затвора, където се казва, че не е радикализиран. По отношение на казаното от прокурора ще кажа, че тук не обсъждаме какво е било престъплението, но тъй като много наблегнаха на него ще кажа, че освен в потрес, този процес остави и в потрес и чуждото общество с аргументи, че нещо не е както трябва. По отношение на това, че прокуратурата иска да не прилагате тълкувателните решения на съда, но сега специално Д.П. да изменим как да се прилага закона, на мен ми изглежда неправилно. Цялостното поведение на лишения от свобода се показва с намаляване на риска от рецидив. В момента ги изчислихме на дванадесет точки.

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ/по същество и последна дума/: Моля да уважите молбата ми за УПО. Според мен в думите на СГП и Т.има противоречие - в едно време казват доказателствата за моята враждебност срещу правосъдието е това, че ползвам правата на самата правосъдна система. Не разбирам как това е доказателство за враждебност, че човек използва законите за да търси решение на проблемите. Факта, че те са против използване на юридическите възможности да се обжалват заповеди това според мен доказва, ръководството на затвор има враждебност към системата. От друга страна е малко ироничен, че ние сме искали да представим доказателства за тези дела, обжалване на наказание и заповеди и благодарение на и.д. Т.той е представил тези неща, като доказателства, че уж се бунтувам срещу

системата. Аз съм съден за убийство и когато съм имал проблем съм използвал физическа сила, което е престъпление, а след това не съм ползвал сила нито веднъж за тези 11 години и половина, само съм ползвал законни начини за решаване на проблемите. Благодарение на прокурора и инсп. Т.те са доказали това, че за тези години не съм наказван нито веднъж за физическа агресия. Ако има проблем пиша жалби и опитвам да намеря мирно решение, за което съм наказан за бившия началник на СЦЗ К.за клеветата. Когато надзиратели открадоха портфейл и калъф за айпод на един посетител аз пуснах жалба срещу кражбата, не съм търсил саморазправа и съм бил наказан, за да ме накарат да мълча. След 3-4 години Европейския съд за правата на човека в Страсбург реши, че с това наказание са ми накърнени човешките права за свободно слово. И дори до днес и.д. Т.не признава, че е отменено това наказание от Страсбург и дори днес споменава това тук, макар че самата заповед не е законосъобразна според Конвенцията за правата на човека.

Подкрепям молбата.

Това е първия път, когато говоря на български език в българска съдебна зала. Дойдох тук в РБ да изкарам Коледа с приятели. Две години по време на делото не съм имал право да говоря и когато последно ми дадоха права до говоря след две години и на този ден към казал колко съжалявам за смъртта на момчето и че не е била целта ми някой да пострада. В решенията на САС и ВКС пише, че всичко е почнало между момчета и един ром.

Когато влязох в затвора веднага пуснах молба да работя. Липсват много документи от досието ми. Това доказва как служители в СЦЗ злоупотребяват с досието ми и престоя ми. През 2008 г., когато пуснах молба за работа, началниците споменава член от закона, който ограничава работни места до 10 % да работят чужденци, което е противоречи на НПК и НК. За първите 8 години затвор отказаха да ми дават работа. 90% от чужденците затворници нямат право да работят. Въпреки това ходех на училище за да уча български език. СЦЗ отказа да ми

издават студентска книжка и не съм представен в Министерство на образованието, като чужд гражданин, тъй....

СЪДЪТ ПРЕКЪСВА молителя за да му прочете и разясни чл. 298 от НПК /прочете се/. Делото е не какво сте правил в местата за лишаване от свобода до момента, а дал ли сте доказателства за поправяне си, за да може съдът да постанови УПО.

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ: Тези неща, които казвам са доказателства и според НПК, че курсовете и обучението се води като доказателство за поправяне. Аз сам съм инициiram тези курсове, защото затвора не иска да ми дава нито курсове нито работа, а сега ме обвиняват, че не работя. През 2012 г. началника на затвора ми спря учебната работа без обяснение, което решение беше отменено от зам.министъра на правосъдието.

Относно плана на присъдата, въпреки че закона ги задължава да изготвят плана за присъдата, това не е направено и за 5-6 години затвор не съм имал план. Лично зам. министър трябваше да дава заповед на затворническата администрация да имам достъп до компютър за да мога да си направя курсовата работа и да бъде изготвен план за изтърпяване на присъда. Аз съм взел собствена инициатива за да отивам към насока да се поправа. Част от това е работата ми с БЗСР. Тези неща са свързани. Конфликтите между хората трябва да се решават по законен начин с жалби и молби до съда или до по-висши инстанции. Това е противоречие от страна на прокуратурата и затвора, че не съм се поправил. Аз мисля, че това е доказателство, че съм се поправил и вече не ползвам юмруци и физическа сила, а че ползвам законите, които между другото не са били спазвани от СЦЗ спрямо мен.

През 2015 г. и 2016 г. съм бил награждаван с отпуск и съм излизал извън затвора и съм се върнал и целия състав на затвора ме чакаше на вратата, защото не знаеха дали ще се върна. Бил съм без гривна, без никакво наблюдение от полицията аз сам се върнах, като знак на доверие и поправяне. Според мен това е висше доказателство за поправяне. Един началник казва че съм лош, а друг че съм добър. Когато смениха началника през 2017 г., година и половина не съм наказван, но съм бил дискредитиран и не съм награждавам. И.д. Т.спомена, че 2018 г. съм обявил гладна стачка. Това беше защото има други затворници, които с позволение тогавашния началник на ОЗ „Казичене“ бяха пускани извън общежитието в нелегални и неразрешени отпуски. А мен, който съм без нарушения не ме пускаха година и половина.

Когато аз се занимавам с правата на други хора това ме прави в конфликт с корумпирани служители и по този начин се пишат нещата в моето досие, което дори няма опис и липсват документи от него.

СЪДЪТ след съвещание, след като изслуша становищата на страните и се запозна със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е по реда на чл. 70, ал.1 и сл. от НПК, вр. глава 36, раздел 1, чл. 437 и сл. НПК, доколкото е налице лична молба от осъденото лице Д.П. за условно предсрочно освобождаване /УПО/ от изтърпяване на остатъка от наложеното му наказание „Лишаване от свобода“.

Законодателят в материалния закон в чл. 70, ал.1 от НК е предвидил правна възможност за лице осъдено на наказание „лишаване от свобода“ да бъде УПО от остатъка на изтърпяване на наказанието при наличие на две групи формални и материални предпоставки, с оглед характера на обвинението, доколкото в конкретния случай осъдителния съдебен акт по отношение

молителят не е за деяние извършено при условия на опасен рецидив законодателят предвижда изискуем минимум на изтърпяване на наказанието не по-малко от $\frac{1}{2}$, а другите предпоставки са да е дал доказателства за поправянето си.

В случая по делото има две справки за статута за изтърпяване на наказанието. От днес представената от 17.07.2019 г. е видно, че фактически осъдения е изтърпял по НОХД № 886/08 г. на СГС за деяние по чл. 116 от НК фактически 11 години, 6 месеца и 19 дни. От работа 1 година, седем месеца и три дни или всичко 13 години, един месец и 22 дни. Остатък за изтърпяване 6 години, десет месеца и осем дни. Остатъка, погледнат като абсолютна стойност и като част от общия размер е около $\frac{1}{3}$ от общия размер на наказанието, т.е. висок остатък.

Съдът счита, че преди да пристъпи към обсъждане дали са налице материалните предпоставки да се постанови УПО следва да вземе становище по някои принципни въпроси свързани с постановената присъда и процесуалните възможности във връзка с това как би могла да бъде изтърпяна.

Първо съгласно чл. 413, ал.1 и 2 от НПК актовете на съда влезли в сила са задължителни за учреждения, длъжностни и физически лица, всички граждани при това не само намиращи се на територията на РБ. При това те са задължителни и по три групи въпроси – извършено ли е деянието, виновен ли е дееца, наказуемо ли е деянието, или по отношение на тези въпроси, извън задължителния характер на тези актове, закона придава сила на присъдено нещо. От тук насетне, както от закона, така и във всички цивилизовани общества е ясно, че няма субекти за които съдебните актовете да не са задължителни независимо от това, дали някои изразява съмнение за правилността на тези актове. Последното изразява в някаква степен и уважението към съответния правовия ред.

СЪДЪТ няма да коментира данните намиращи се в затворническото досието, като писмени доказателства, включително и чрез електронна кореспонденция, където се изразява съмнение в тази посока. Общото убеждение на съда в

това отношение е, че белег на цивилизованите общества е уважението към съдебните актове влезли на в сила.

Какво е влязъл в сила съдебен акт и последиците от него – в аспекта на настоящето производство, където става въпрос за изтърпявана на наказание „лишаване от свобода“ и само за това дали едно лице се е поправило в рамките на местата за лишаване от свобода, следва да се посочи, че изпълнение на това наказание не изчерпва всички правни последици на присъдата на СГС, която е потвърдена от САС и ВКС. Т.е. ако някой е имал съмнение относно първоинстанционната присъда и тя е била обект на инстанционна проверка, то още в по-висока степен следва да се отхвърлят съмненията, освен общото задължение да се изразява уважение към влезлите в сила съдебни актове на една държава.

В случая в присъдата освен наказание „лишаване от свобода“ има и други последици – има присъдени обезщетения за неимуществени вреди на наследниците на пострадалия, по повод на което по делото има писмо от ЧСИ М., от което е видно че е образувано изпълнително дело въз основа на изпълнителен лист на СГС, НО, 12 състав, като по отношение на длъжника, молител по настоящето производство, е налице задължение към 9.7.2013 г. в размер на 345 445,61 лв. Не бяха представени доказателства не само за пълно изпълнение на задължение, дори и за частично такова.

СЪДЪТ няма как да приеме това по друг начин освен, че не се приемат в пълна степен правните последици на постановления съдебен акт, извън това какво е поведението му в местата за лишаване от свобода.

Предвид раздела в НПК - трансфер на осъдени лица, Република България е страна по Конвенцията за трансфер на осъдени лица, подписана през 1983 г. в Страсбург, с оглед нормата на чл. 453, ал.1 от НПК гл. прокурор е този който, в ситуация, като настоящата решава въпроса по споразумение с компетентен орган на друга държава при наличие на писмено съгласие на осъденото лице. Към момента по делото има писмено

доказателство от прокурор на ВКП, че е налице отказ. При това положение за осъденото лице остава задължението да изтърпи наказанието в пределите на РБ.

Следва да се прецени дали осъдения е дал доказателства за поправянето си, т.е. дали са постигнати целите на наказанието по чл. 36 от НК да се е поправил и превъзпитал. Отново се налагат някои предварителни бележки с оглед данните по делото за активната дейност на молителя свързана с правозащитни организации и претенции пред административни съдебни органи във връзка с твърдения за нарушени неговите субективни права, като личен от свобода.

Съдът не счита, че обстоятелството, че молителя търси по административен или съдебен, но законен ред, реализиране на правата си, или търси отмяна на незаконосъобразни, по негова преценка, действия на затворническата администрация, представлява форма на враждебност или негативно отношение. Но натрупването на множеството такива производства създава такива нагласи. Отделен въпрос е дали това е правилно или не, като преценка от страна на затворническата администрация, но това че едно лице търси по законен начин реализация на правата си, ако намира че са нарушени, не следва да се преценява на тази плоскост. В подобна ситуация и предвид битието му на лишен от свобода това му създава проблеми при комуникацията със затворническата администрация. В крайна сметка на нея е вменено от закона осъществяването на корекционна дейност.

По повод на това дали молителят се е поправил и дали е дал доказателства за поправянето си. По делото има достатъчно писмени доказателства за множество действия по защита на накърнени права, по негова преценка, така и такива в глобален план за защита на интересите на други лишени от свобода. По делото има данни и то е отразено в писмените доказателства, които представя затворническата администрация към молбата, че към момента не е изпълнена в цялост прогресивната система, но не е предмет на настоящето производство съдът да търси причините за това, дали са дискриминационни, както счита

молителя, или дали не са налице изискуеми предпоставки затова. Видно от писмените доказателства, че от първоначален по-висок размер от риск от рецидив от 41 точки, към момента същия е понисък. Видно е, че има наказания и така и награди. Няма спор, че молителя е участвал в различни курсове - библейски, по компютърна грамотност, самия той е провеждал курс по английски език, бил е отговорник на АРТ-клуба в ЗО“Казичене“, същия провежда като студент в дистанционно форма на обучение в университет в гр. Сидни, Австралия.

Видно от материалите по делото – доклада по чл. 155 от ЗИНЗС, който е едно от примерните посочени от законодателя доказателства, които биха могли да носят информация дали лишения от свобода се е поправил или не е видно, че има отношение към правонарушението позитивна промяна - от липсата на отговорност за извършеното правонарушение в началото, към момента позитивни промени са отчетени в зони “нагласа и отношение към правонарушението“ и в доклада се твърди, че приема напълно отговорността за извършеното, разбира мотивите и признава вредата. Има данни за трудова заетост и в крайна сметка в този доклад становището е отрицателно, тъй като не се спори че е започнал процеса на поправяне, но не е дал достатъчно доказателства за поправянето си предвид допуснатите дисциплинарни нарушения. Макар че в молбата на адв.А. се излага довод и изискване съдът да приеме, че той не е наказван, с оглед нормата на чл.109, ал.1 и 2 от ЗИНЗС, съдът счита, че с оглед нормата на чл. 439а, ал. 3 от НПК към момента настоящето производство задължава съдът да преценява целия престой на осъденото лице в местата за лишаване от свобода, а не към определен момент и дата. Като се има предвид целия престой на лишения от свобода няма как да се игнорират наказания и награди.

Риска за вреди към обществото на този етап съгласно становището на инсп. Георгиева и други служители на затворническата администрация е среден.

Във връзка с дейността на молителя в правозащитната сфера и в Българско затворническо сдружение за рехабилитация по едно от представените копия от документите приети днес е приложено копие на лого на сдружението, като в центъра му има петолъчка, верига и ръка, която показва неприличен жест. Не е ясно дали молителя се солидаризира с този жест, съдът няма да преценява същия по морално-етични критерии, но счита че същия не представлява позитивно или добронамерено послание.

На фона на всичко гореизложено съдът не може да игнорира обстоятелствата, че процеса на поправяне е започнал и е дал известни резултати на фона на данните от първоначалния етап на изтърпяване на наказанието. Същевременно достатъчно доказателства за поправянето и високия остатък на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, липса на приемане на всички последици от влезлия в сила съдебен акт мотивират настоящият съдебен състав да приеме, че молбата е не основателна и като такава следва да се остави без уважение.

С оглед горното и на основание чл. 440, ал.1 от НПК

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на осъденото лице Д.П. за условно-предсрочно освобождаване от остатъка на наложеното му наказание „Лишаване от свобода“, като не основателна.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране по реда на Глава 22 от НПК в 7-дневен срок пред САС.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи
в 11.55 часа.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЕКРЕТАР: